

Nøvn

Jógvani Gerðalið til minnis

Okkum barst frá at fylgja Jógvani til gravar, tí vil eg minnast Jógvan við nøkrum fáum orðum. Eg havi kent Jógvan alt mitt liv. Familjur okkara vóru bundnar saman, við tað at ein systir hansara giftist við beiggja mínum, og ein systir mín giftist við beiggja hansara. Tó at eg annars ikki havi havt so nógv við Jógvan at gera gjøgnum lívið, so hava vegir okkara krossað alla tíðina. Longu sum níggju ára gamal var eg fyrstu ferð saman við honum. Teir høvdu tá í tíðini ein bát í Klaksvík, "Sendiboðið", sum varð nýttur til at boða evangelið við. Hvørt ár, tá í nøkur ár í fjørutunum, brúkti Jógvan summarfrítíð sína til at sigla í Sundalagnum og á Skálafjørðinum og halda mæti saman við pápa mínum og øðrum monnum. Tað árið, sum eg fyrstu ferð var við, vóru tað, umframt teir báðar, Theodur við Keldu,

Dánjal beiggi mín og Tom Nicolejsen, vanligu róptur fergu Tom úr Havn, og so eg og beiggi mín Hans Christian, sum vóru smádreingir.

Tað eru aðrir, sum eru nærri til at skrivað um Jógvan enn eg, men eg eri glaður um, at eg fekk lov at fáa nakrar túrar í lag saman við Jógvani, nú hann var vorðin gamal, men hevði so góðan hug at koma til nøkur pláss, sum hann ikki hevði verið í fyrr. Vit gjørdur ein túr til Hest, ein til Koltur og ein til Skúvoy og Stóru Dímun. Alla staðni var tað hetta, sum Jógvani lá mest á hjarta, tað at siga nøkur orð ella syngja ein song um Jesus. Eg eri glaður fyri, at eg kundi gera hesar túrar saman við gamla samarbeiðsmanni pápa míns.

Harrin styrki teg Astrid góða og øll tíni.

Ærað veri minnið um Jógvan Gerðalið.

Richard Danielsen

TØKK

Vit siga hjartans tøkk fyri sýnda samkenslu, tá okkara kæra

Leila Solmunde

andaðist og varð jarðað.

Ein serstøk tøkk til hjálparamar og nærmastu vinfólk. Tit gjørdur gerandisdagin nógv lættari hjá henni. Tøkk til samkomuna í Siloa fyri alt tit gjørdur í sambandi við jarðarferðina.

Takk til tykkum, sum hjálptu til á Dugna.

Takk til spælarar og fyri vakran sang.

Takk til tykkum øll, sum fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað.

Ringt er at seta orð á alt.

Orð eru so fátøk í slíkum lötum.

Heilsan

Mourits, foreldur og systkin

Hervør (v.m.) og ungdomsvinkona hennara, Anna, sum møttust aftur í Sønderborg eftir næstan 60 árum

Kend havnarkona verður 80 ár

Hervør Djurhuus úti í Grønlandi rundar tey áttati sunnudagin 10. juni

Dagurin verður hildin leygardagin 9. juni í kjallaranum í samkomusalinum í Nebo á Toftum frá kl.18.00 og út á kvøldið. Tey, sum ynskja at heilsa upp á Hervør, eru vælkommin í Nebo.

Mamma vaks upp í Húsavík. Sum 6 ára gomul var hon fyri tí vanlagu at missa sína kæru mammu, og bert 14 ára gomul misti hon pápa sín. Hetta vóru herviligu tuberkularnir, sum tóku familju hennara og hon stóðuttan foreldur. Men familjan í Húsavík var góð við hesa foreldraleysu gentu í bygdini.

Sum allar gentur tá í tíðini fór mamma at tæna bert 15 ára gomul. Hon kom at vera í Skopun hjá Monu og Andrias í Hvannasundi. Hon plagar at siga, at tíðin í hesum heimi var sum eitt Paradís.

Sum blaðung kom mamma til stórbýin at vera; ein dreymur fyri eina ungu bygdargentu tá í tíðini. Hon kom at arbeiða á vaskarinum á Dronning Alexandrines hospitali (Landssjúkrahúsið). Eisini kom hon at arbeiða á pensjonatinum hjá Hallgerð og John Sivertsen á Abbatrøð. Har kom hon at kenna pápa mín, Andrew Djurhuus, sum tá koyrði hýruvogn í Havnini. Pápi var av Gjarnesi á Skálafjørðinum. Hann andaðist fyri 13 árum síðani.

Pápi og mamma fingubert tað eina barnið, sum var ein drongur. Hervør ynskti at kalla pápa sín upp, sum bar navnið Poul Jóhan.

Eftir kríggið fór Tórshavnar kommuna at stykkja út byggigrundir langt uttanfyri tað, sum tá var Havnin. Hendan útstykkingin lá so langt uttanfyri býin, at tað hevði fingið navnið "Úti í Grønlandi," tí at fara heilt har út var sum at fara til Grønlands. Hendan nýggja útstykkingin, sum so sanniliga var ein nýhugsan og nýbrot tá í tíðini, kom at umfata gøturnar Tórfinsgøtu, Jákup Nolsøesgøtu, Eiriksgøtu og Leivsgøtu.

Í 1950 bygdipápi og mamma hús í Jákup Nolsøesgøtu. Tey fluttu inn í húsini seinnapartin í sama ári, og mamma býr enn í Jákup Nolsøesgøtu og í somu húsum. Í hesi gøtu og í hesum húsum í Jákup Nolsøesgøtu 12 eigi eg míni bestu barnaminnir – takkað veri eini góðari mammu og einum góðum pápa.

Av fólkunum, sum vóru millum tey fyrstu, ið settu búgv í Jákup Nolsøesgøtu, eru ikki mong eftir, men mamma sæst enn í gøtuni, ikki minst, tá hon ger sína dagligu gongd oman í handilin hjá Jóhannes Andreassen, sum

hann kallaðist, tá foreldur míni bygdu úti í Grønlandi. Í dag eitur hann "Handilin úti í Grønlandi."

Mamma og pápi komu regluliga í samkomuna í Ebenezer, og har kemur mamma framvegis. Tey lærdu meg at ganga trúfast til møtini og í sunnudagsskúla, har eg lærði at elska Guds orð. Eg havi onkuntíð hoyrt mammu siga, at ein av monnunum, sum plagdu at siga eitt orð í Ebenezer, tá hon kom har sum nýgift, var Havna Jørgin. Hon minnst, at hann spurdi hana um hon var frelst. Hetta hevði eingin áður spurt hana um.

Tað var gott, at tað vart onkur, sum spurdi eftir sálini hjá mammu míni, tí tað er ikki vist, at eg hevði verið ein trúgvandi í dag, um eg ikki átti eina trúgvandi mammu. Nú mamma er komin upp í árin, setur hon enn størri prís upp á samfelagið við samkomuna í Ebenezer, har hon eigur nógv góðar vinir og nógv kær minnir.

Mamma var heimagangandi øll míni barna- og ungdomsár, og tað var gott at koma heim og vita at mamman var heima. Tað var eisini gott at hava eina mammu heima í mínum ungu døgum, tí vinarringurin var stórus, og mangan hevði eg vinirnar

heim við, og altið var mamma blíð og til reiðar við einum drekkamunni.

Eg havi nógv at takka henni fyri m.a. tann góða uppvøkstur hon, saman við pápa, gav mær, har linjurnar vóru greiðar, hvat tú kundi og ikki kundi. Mamma var ógvuliga umhugsin, at tað ikki kom nakað inn í mitt liv, sum kundi draga meg burtur frá tí andaliga. Eg minnst eitt barnaheim, sum var opið fyri gestum, og búgvandi gestirni vóru mangan nógvir, ikki minst tá samfelagsmøtini vóru í Ebenezer.

Mamma hevur upplivað, at hóast hon kom at standa einsamøll eftir í síni egnu familju, og hóast hon einans fekk ein son, so eigur hon í dag eina stóra familju, sum hon er glað fyri. Eg má takka henni fyri, at hon tók so væl ímóti mær, tá eg kom inn í hennara liv við konu og fyra børnum, sum hon og pápi við tað sama tóku til sín og vísti sín stóra og oppoffrandi kærleika til.

Mamma gleðir seg at mótavinum, skyldfólki og kenningum leygardagin 9. juni í Nebo á Toftum, sum eru hjartaliga vælkommin til opið hús, sum letur upp kl.18.00

Ein heilsan til tín mamma,

Poul Jóhan